

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/87/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111238162
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5111238162.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Lukášková a spol., s.r.o., so sídlom Závodská cesta 4, 010 01 Žilina, IČO: 36 714 861, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 731 544, proti žalovanému: MEDIPRAKTIK, s.r.o., so sídlom Vysokoškolákov 3702/31, 010 08 Žilina, IČO: 36 425 923, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Ivetou Mikulovou, advokátkou, so sídlom M. R. S. X (OD G.), XXX XX R., v konaní o zaplatenie 3.545,43 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb 31/2012-251 zo dňa 2.2.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb 31/2012-251 zo dňa 2.2.2016 v časti napadnutého výroku o zamietnutí žalobného návrhu v ostatnej časti **z r u š u j e a v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13,93 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 13,93 Eur od 24.11.2011 do zaplatenia a vo výške 8,75 % ročne zo sumy 11,20 Eur od 10.12.2012 do 15.4.2013, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v ostatnej časti žalobný návrh zamietol a rozhodnutie o náhrade trov konania vyhradil samostatnému uzneseniu do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému na zaplatenie dlžnej sumy 214,93 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 214,93 Eur od 15.3.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca vychádzal zo svojho postavenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom podľa zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov je žalobca podľa ust. § 79 ods. 1 písm. v) tohto zákona povinný vykonávať lekársku službu prvej pomoci podľa rozpisu určeného samosprávnym krajom. Žalobca preto konkludentne uzatvoril so žalovaným ako prevádzkovateľom stanice lekárskej služby prvej pomoci zmluvu, ktorej predmetom je vykonávanie lekárskej služby prvej pomoci pre dospelých (ďalej aj len „LSPP“) v mene žalovaného v priestoroch, ktoré si žalovaný za týmto účelom prenajíma. K uzatvoreniu písomnej zmluvy nedošlo z dôvodu, že žalobca neakceptoval žalovaným stanovenú odmenu. Žalobca následne žalovanému zaslal protinávrh podmienok odmeňovania za vykonávanie LSPP a upozornil žalovaného, že v prípade, ak nedôjde k uzatvoreniu písomnej zmluvy, žalobca si svoju povinnosť vykonávať LSPP splní, ale za tento výkon bude účtovať 80 % zo zdravotných výkonov uskutočnených zamestnancom žalobcu počas výkonu LSPP. Žalovaný vzal návrh žalobcu na vedomie, k uzatvoreniu písomnej zmluvy však nedošlo. Dňa 15.1.2011 zamestnanec žalobcu nastúpil na výkon LSPP od 15:00 hod. do 22:00 hod. a počas tohto odpracovaného času uskutočnil zdravotné výkony s celkovým bodovým ohodnotením vo výške 13.490 bodov. Žalovaný nástup zamestnanca žalobcu do služby neodmietol, ani iným spôsobom nerozporoval a umožnil mu vykonávať LSPP, čím podľa názoru žalobcu žalovaný akceptoval podmienky odmeňovania

uvedené v poslednom návrhu zmluvy zo strany žalobcu, a tým tak došlo ku konkludentnému uzatvoreniu zmluvy. Za výkon LSPP bola žalovanému zo strany zdravotných poisťovní poskytnutá odmena. Na základe uzatvorenej zmluvy vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi konkludentne akceptovanú odmenu vo výške 214,93 Eur, ktorú žalobca vyúčtoval faktúrou č. 20118017 v znení opravného dokladu č. 2011/078. Žalobca túto sumu vyčíslil ako 80 % zo súčiny bodového ohodnotenia zdravotných výkonov uskutočnených jeho zamestnancom a hodnoty jedného bodu (0,019916 Eur) podľa § 3 ods. 1 písm. a) Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 226/2005 Z.z. o výške úhrady za zdravotnú starostlivosť, ktorú uhrádza zdravotná poisťovňa poskytovateľovi lekárskej služby prvej pomoci (ďalej len „Nariadenie č. 226/2005 Z.z.“).

2. Okresný súd pripustil žalobcom požadovanú zmenu žaloby tak, že požadované plnenie vo výške 214,93 Eur s príslušenstvom žiadal žalobca priznať titulom zaplatenia zmluvného plnenia, eventuálne titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Uznesením č.k. 10Cb/31/2012-207 zo dňa 22. júla 2014 v spojení s opravným uznesením č.k. 10Cb/31/2012-228 zo dňa 18. augusta 2015 okresný súd pripustil zmenu žaloby učinenu podaním zo dňa 14.3.2014 v znení opravy zo dňa 16.7.2014, čím sa predmetom konania stal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3.545,43 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.340,42 Eur od 24.11.2011 do zaplatenia a zo sumy 1.205,01 Eur od 16.5.2012 do zaplatenia, a to titulom zmluvného plnenia, eventuálne titulom vydania bezdôvodného obohatenia. K rozšíreniu žaloby žalobcom došlo z dôvodu, že poskytoval LSPP pravidelne počas celého roka 2011 a začiatkom roka 2012, za čo si mesačne účtoval odmenu samostatnými faktúrami v súlade s postupom uvedeným v žalobe.

3. Uplatnený nárok žalobcu okresný súd posúdil podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ustanovení zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti a konštatoval, že povinnosť vykonávať lekársku službu prvej pomoci je ustanovená zákonom a vzťahuje sa na presne vymedzené kategórie poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, okrem iného aj na poskytovateľov všeobecnej ambulantnej starostlivosti v odbore všeobecné lekárstvo, ktorým je žalobca v prejednávanej veci. LSPP sa vykonáva v zdravotníckom zariadení poskytovateľa zdravotnej starostlivosti oprávneného na základe vydaného povolenia, ktorým je žalovaný. Poskytovanie LSPP sa riadi rozpisom určeným príslušným samosprávnym krajom, ktorý je poskytovateľ zdravotnej starostlivosti povinný rešpektovať. Financovanie LSPP pre dospelých je zabezpečené:

1/ z úhrady za zdravotnú starostlivosť na základe poskytnutých zdravotných výkonov ohodnotených príslušným počtom bodov;

2/ z úhrady v minimálnej výške 0,039434 Eur na jedného poistenca verejného zdravotného poistenia mesačne;

3/ z poplatku vyberaného od poistencov za služby súvisiace s poskytovaním LSPP vo výške 1,99 Eur. Podľa okresného súdu takýmto nastavením LSPP zákonodarcia ex lege kreoval záväzkovo-právny vzťah medzi poskytovateľom zdravotnej starostlivosti povinným vykonávať LSPP a prevádzkovateľom zabezpečujúcim chod ambulancie LSPP, čím prinútil dva samostatné subjekty v postavení podnikateľov vzájomne spolupracovať, avšak bez toho, aby súčasne upravil podstatné náležitosti tohto právneho vzťahu, medzi ktoré patria aj podmienky odmeňovania poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. Okresnému súdu tak pripadla úloha vytvoriť všeobecne aplikovateľný vzorec pre spravodlivé rozdelenie finančných prostriedkov medzi subjekty podieľajúce sa na zabezpečovaní fungovania LSPP. V snahe nájsť spravodlivé riešenie sa okresný súd oboznámil s doterajšou rozhodovacou činnosťou, a to predovšetkým s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 113/2011 zo dňa 28.11.2012, uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/2012 a so zverejnenými rozhodnutiami všeobecných súdov. Ako podklad pre rozhodnutie sa v súdnej praxi osvedčil prieskum systému odmeňovania v totožných druhoch záväzkových vzťahov pri zachovaní obdobných materiálnych podmienok. Okresný súd vychádzal z potreby vytvárať rozhodovacou činnosťou stav právnej istoty, ktorého základom je predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. V prejednanom prípade je prípustná analógia legis vo vzťahu k zmluve o dielo, prípadne k mandátnej zmluve, ktoré záväzkovo-právne vzťahy vzhľadom na charakter práv a povinností zmluvných strán majú najbližšie k obsahu právneho vzťahu vymedzeného účastníkmi konania.

4. Podľa okresného súdu požiadavka žalobcu na priznanie úhrady za výkon LSPP podľa bodového ohodnotenia uskutočnených zdravotných výkonov, zníženej o primeranú časť zodpovedajúcu nákladom

prevádzkovateľa na chod ambulancie LSPP, nemá oporu v právnej úprave. Zdravotná poisťovňa je povinná poskytovať túto úhradu priamo prevádzkovateľovi ambulancie LSPP a okresný súd nepovažoval za správny postup vyčíslovať náklady prevádzkovateľa na ambulanciu LSPP a premietnuť ich do rozdelenia úhrady príjmu od zdravotných poisťovní medzi účastníkov konania. Okresný súd tak zamietol návrh žalobcu na vykonanie dôkazu dopytom na zdravotné poisťovne za účelom zistenia výšky kapitlačnej platby hradenej žalovanému a tiež návrh na vykonanie dôkazu preskúmaním relevantných účtovných dokladov žalovaného za účelom zistenia výšky jeho nákladov na prevádzkovanie ambulancie LSPP. Vykonanie týchto dôkazov nepovažoval okresný súd za opodstatnené, nakoľko svoje rozhodnutie založil na určení výšky odmeny za výkon LSPP ako obvyklej odplaty za výkon rovnakej činnosti v obdobných podmienkach. Okresný súd tak uskutočnil šetrenie za účelom zistenia obvyklej odmeny poskytovateľov zdravotnej starostlivosti u rôznych prevádzkovateľov ambulancií LSPP, pričom vychádzal zo skutočnosti, že v spádovej oblasti Žilina bolo k 31.12.2012 evidovaných 155.084 pacientov. Okresný súd vykonal dopyt na prevádzkovateľov ambulancií LSPP v 12-tich okresných mestách, ktoré svojim počtom obyvateľov možno pripodobniť Mestu Žilina, t.j. kde počet obyvateľov sa pohybuje v rozsahu $\pm 30\%$ obyvateľov Okresu Žilina. Z tohto dokazovania okresný súd zistil, že odmena žalobcu určená podľa návrhu Zmluvy o vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci zo dňa 26.11.2010 je vyššia ako priemerná odmena poskytovaná zo strany prevádzkovateľa ambulancie LSPP Trenčín, kde spádová oblasť má menší počet pacientov a zároveň nižšia ako odmena poskytovaná zo strany prevádzkovateľa ambulancie LSPP Nitra, ktorej spádová oblasť zahŕňa väčší počet pacientov. Porovnaním odmeny podľa návrhu zmluvy o vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci zo dňa 26.11.2010 s odmenou, ktorá by žalobcovi patrila v prípade, ak by LSPP poskytoval v Trenčíne a Nitre, okresný súd zistil, že táto suma odmeny je vyššia, resp. porovnateľná s odmenou, ktorá by žalobcovi patrila v Trenčíne a zároveň nižšia než odmena, ktorá by žalobcovi bola poskytnutá v Nitre. V dôsledku odlišného režimu odmeňovania nastaveného žalovaným v návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010, podľa ktorého žalovaný poskytuje žalobcovi popri základnej odmene tiež sumu 0,66 Eur za každého ošetrovaného pacienta, vychádza celková výška odmeny žalobcu za väčšinu odpracovaných LSPP vyššia, než odmena poskytovaná prevádzkovateľom v Nitre. Okresný súd tak ako spravodlivú odmenu žalobcu určil výšku odmeny podľa návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010, t.j. odmenu vo výške:

- 51,50 Eur za LSPP dňa 15.1.2011,
- 64,11 Eur za LSPP dňa 12.2.2011,
- 49,51 Eur za LSPP dňa 10.4.2011,
- 81,78 Eur za LSPP dňa 24.4.2011,
- 38,40 Eur za LSPP dňa 4.5.2011,
- 50,25 Eur za LSPP dňa 4.6.2011,
- 39,93 Eur za LSPP dňa 9.6.2011,
- 47,23 Eur za LSPP dňa 12.8.2011,
- 43,25 Eur za LSPP dňa 16.8.2011,
- 39,93 Eur za LSPP dňa 25.8.2011,
- 65,21 Eur za LSPP dňa 24.9.2011,
- 66,53 Eur za LSPP dňa 16.10.2011,
- 83,20 Eur za LSPP dňa 5.11.2011,
- 55,90 Eur za LSPP dňa 17.11.2011,
- 39,90 Eur za LSPP dňa 5.12.2011,
- 87,25 Eur za LSPP dňa 31.12.2011,
- 51,58 Eur za LSPP dňa 21.1.2012,
- 46,95 Eur za LSPP dňa 4.2.2012,
- 37,20 Eur za LSPP dňa 21.3.2012,
- 57,55 Eur za LSPP dňa 29.4.2012, spolu 1.097,16 Eur. Táto odmena prislúcha žalobcovi titulom zmluvného plnenia sui generis. Podľa okresného súdu z vyjadrení účastníkov konania a listinných dôkazov vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným bola neformálnym spôsobom uzatvorená inominátna zmluva podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom bolo zabezpečenie výkonu LSPP v priestoroch ambulancie na ulici V. Spanyola 43 v Žiline. Povinnosťou žalobcu bolo v súlade s rozpisom určeným samosprávnym krajom nastúpiť v určenom čase na výkon LSPP a tieto služby vykonať v ambulancii prevádzkovej žalovaným, pričom žalovaný bol povinný materiálne a administratívne prevádzku ambulancie zabezpečiť. Plnením týchto povinností zmluvné strany konkludentne prejavili vôľu vstúpiť do vzájomného záväzkovo-právneho vzťahu. Rozsah práv a povinností z takto uzavretej zmluvy nebol medzi účastníkmi konania sporný, nakoľko podmienky výkonu LSPP sú do značnej miery upravené aj legislatívne, čím predmet zmluvných záväzkov bol dostatočne

určený, a teda zmluva vznikla. Účastníci konania však nedohodli odmenu žalobcu za výkon LSPP, pričom ich vzťah bol nesporne vzťahom odplatným. Počas rokovaní nebol účastníkmi akceptovaný ani jeden z návrhov určenia odmeny žalobcu. Tvrdenie žalovaného, že žalobca prejavil súhlas s odmenou určenou v návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010 tým, že nastúpil na výkon LSPP a názor žalobcu, že žalovaný prijal jeho návrh zmluvy so zmenenou výškou odmeny tým, že mu umožnil vykonávať LSPP, nezodpovedá zákonom upravenému spôsobu kontraktácie obchodnoprávných zmluvných vzťahov a neobstojí ani podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca zmenou návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010 v časti odmeny učinil žalovanému nový návrh, ktorého prijatie zo strany žalovaného nemožno vyvodíť, pričom vyplácaním odmeny za výkon LSPP podľa pôvodného návrhu zmluvy žalovaný jednoznačným spôsobom prejavil vôľu nebyť viazaný protinávrhom žalobcu.

5. Okresný súd sa nestotožnil s eventuálnou možnosťou vyhodnotiť uplatnený nárok žalobcu ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko uplatnený nárok žalobcu nemožno pripodobniť ani jednej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. V danej veci sa nejednalo o plnenie bez právneho dôvodu, keďže povinnosti účastníkov mali svoj podklad v príslušných ustanoveniach zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a zákona o zdravotnej starostlivosti, pričom absenciu dohody o výške odmeny nemožno považovať za chýbajúci právny dôvod plnenia. Okresný súd vyhodnotil nárok ako nárok žalobcu zo zmluvného plnenia, a preto sa zaoberal výhradne primárnym petitom žaloby a o eventuálnom petite na zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia vôbec nerozhodoval. Z rovnakého dôvodu nevyhodnocoval okresný súd ani námietku premlčania žalovaného, ktorá sa viazala na vyhodnotenie nároku vo veci ako práva na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Z dokazovania preskúmaním výpisu z účtu žalovaného a Saldokonta okresný súd zistil, že žalovaný zaplatil žalobcovi odmenu za výkon LSPP v celkovej výške 1.083,23 Eur, a to bezhotovostným spôsobom v prospech účtu žalobcu spravidla v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom žalobca vykonal LSPP. Z listinných dôkazov okresný súd nezistil zaplatenie sumy 13,93 Eur predstavujúcej časť hotovostných platieb od pacientov počas LSPP dňa 9.6.2011, ktorá žalobcovi patrí, keďže za túto LSPP žalovaný zaplatil žalobcovi iba časť odmeny vo výške 26 Eur, a to dňa 11.7.2011. Ako nespornú skutočnosť okresný súd vyhodnotil vyplatenie sumy 1.083,23 Eur ako odmeny za výkon LSPP nasledovne:

- sumu 51,50 Eur za LSPP dňa 15.1.2011 zaplatil dňa 10.2.2011,
- sumu 64,11 Eur za LSPP dňa 12.2.2011 zaplatil dňa 14.3.2011,
- sumu 49,51 Eur za LSPP dňa 10.4.2011 zaplatil dňa 11.5.2011,
- sumu 81,78 Eur za LSPP dňa 24.4.2011 zaplatil dňa 11.5.2011,
- sumu 38,40 Eur za LSPP dňa 4.5.2011 zaplatil dňa 10.6.2011,
- sumu 50,25 Eur za LSPP dňa 4.6.2011 zaplatil dňa 11.7.2011,
- sumu 26,00 Eur za LSPP dňa 9.6.2011 zaplatil dňa 11.7.2011,
- sumu 47,23 Eur za LSPP dňa 12.8.2011 zaplatil dňa 13.9.2011,
- sumu 43,25 Eur za LSPP dňa 16.8.2011 zaplatil dňa 13.9.2011,
- sumu 39,93 Eur za LSPP dňa 25.8.2011 zaplatil dňa 13.9.2011,
- sumu 65,21 Eur za LSPP dňa 24.9.2011 zaplatil dňa 11.10.2011,
- sumu 66,53 Eur za LSPP dňa 16.10.2011 zaplatil dňa 11.11.2011,
- sumu 23,20 Eur za LSPP dňa 5.11.2011 zaplatil dňa 9.12.2011,
- sumu 60,00 Eur za LSPP dňa 5.11.2011 zaplatil dňa 19.12.2011,
- sumu 15,90 Eur za LSPP dňa 17.11.2011 zaplatil dňa 9.12.2011,
- sumu 40,00 Eur za LSPP dňa 17.11.2011 zaplatil dňa 19.12.2011,
- sumu 13,90 Eur za LSPP dňa 5.12.2011 zaplatil dňa 13.1.2012,
- sumu 26,00 Eur za LSPP dňa 5.12.2011 zaplatil dňa 19.1.2012,
- sumu 17,25 Eur za LSPP dňa 31.12.2011 zaplatil dňa 13.1.2012,
- sumu 70,00 Eur za LSPP dňa 31.12.2011 zaplatil dňa 19.1.2012,
- sumu 51,58 Eur za LSPP dňa 21.1.2012 zaplatil dňa 9.2.2012,
- sumu 46,95 Eur za LSPP dňa 4.2.2012 zaplatil dňa 15.3.2012,
- sumu 26,00 Eur za LSPP dňa 21.3.2012 zaplatil dňa 10.10.2012,
- sumu 11,20 Eur za LSPP dňa 21.3.2012 zaplatil dňa 15.4.2013,
- sumu 57,55 Eur za LSPP dňa 29.4.2012 zaplatil dňa 21.5.2012. Podľa nesporného tvrdenia žalobca prijaté platby žalovanému vrátil, čo odôvodnil nemožnosťou ich identifikácie pre chýbajúci variabilný symbol. Z výpisu z účtu okresný súd zistil, že variabilný symbol použitý žalovaným sa nezhoduje s variabilným symbolom na žalobcom vystavených faktúrach. Pri platbách použil žalovaný šesť až

sedem miestny variabilný symbol pozostávajúci z označenia roku nasledovaného označením mesiaca, za ktorý uhradil žalobcovi odmenu za výkon LSPP. Ak medzi účastníkmi konania netrval iný záväzkový vzťah predpokladajúci opakujúce sa peňažné plnenie, čo účastníci netvrdili, nemohli na strane žalobcu vzniknúť pochybnosti o účele prijatých platieb a žalobcovi muselo byť zrejme, že sa jedná o úhradu odmeny za výkon LSPP v zmysle návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010. Keďže suma priebežne poukazovaná žalovaným na účet žalobcu zodpovedala výške odmeny patriacej žalobcovi, ktorú okresný súd ustálil ako spravodlivú odplatu za výkon titulom zmluvného plnenia sui generis, podľa okresného súdu pripísaním týchto súm na účet žalobcu zanikol záväzok žalovaného vo výške 1.083,23 Eur, a to splnením podľa ust. § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 339 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Zostatok záväzku vo výške 13,93 Eur je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi titulom odmeny za výkon LSPP dňa 9.6.2011. Žalobca napriek tomu, že vyúčtoval žalovanému vyššiu odmenu, než akú vyplácal žalovaný, bol ako veriteľ podľa ust. § 329 Obchodného zákonníka povinný prijať aj čiastočné plnenie, nakoľko to neodporovalo povahe záväzku ani jeho hospodárskemu účelu. Ak žalobca prijaté platby vrátil, nemal tento úkon vplyv na zánik záväzku žalovaného a je potrebné pripísať ho na ľarchu žalobcu. Žalobca má zákonom dané možnosti domáhať sa od žalovaného spätného vyplatenia vrátenej odmeny. Účinky zániku záväzku splnením vylučujú akúkoľvek ďalšiu povinnosť žalovaného uložiť predmet záväzku do úradnej úschovy v snahe predísť vzniku omeškania. Ustanovenie § 568 Občianskeho zákonníka ani nie je možné aplikovať, a to z dôvodu, že v prejednávanej veci žalovanému bolo nepochybne známe, že jeho veriteľom je žalobca, ktorý nebol neprítomný a uvedením čísla svojho bankového účtu na vystavených faktúrach prejavil vôľu, aby mu záväzok zo strany žalovaného bol plnený v prospech tohto účtu. Vrátanie vyplatenej odmeny žalobcom žalovanému s odstupom niekoľkých dní nemožno vyhodnotiť ako nedostatočné poskytnutie súčinnosti, ktoré by zakladalo omeškanie žalobcu ako veriteľa a následnú povinnosť žalovaného využiť náhradný spôsob splnenia záväzku uložením do úschovy.

7. K otázke splatnosti odmeny za výkon jednotlivých LSPP okresný súd uviedol, že táto vyplýva z faktúr vystavených žalobcom, ktoré žalobca žalovanému priebežne doručoval. Námitku žalovaného ohľadom rozporu náležitostí faktúr so zákonom o účtovníctve nepovažoval okresný súd v pomeroch prejednávanej veci za relevantnú. Vystavené faktúry v obchodno-právnom vzťahu slúžia ako výzva na zaplatenie, ktorou žalobca prejavil vôľu prijať od žalovaného účtované plnenie najneskôr v deň ich splatnosti, a žalovaným naznačený rozpor medzi dátumom poskytnutia plnenia uvedeným v opise predmetu fakturácie a dátumom dodania služby nemá význam pre určenie splatnosti odmeny za výkon LSPP. Ohľadom nároku na zaplatenie úroku z omeškania konštatoval okresný súd jeho dôvodnosť v časti odmeny za LSPP zo dňa 21.3.2012 vo výške 11,20 Eur, ktorú žalovaný zaplatil dňa 15.4.2013, pričom zodpovedajúca faktúra bola splatná dňa 9.12.2012. Okresný súd tak zo sumy 11,20 Eur priznal žalobcovi úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške 8,75 % ročne za obdobie od 10.12.2012 do 15.4.2013. Úrok z omeškania žalobcovi okresný súd priznal aj z nezaplatenej sumy odmeny 13,93 Eur za LSPP dňa 9.6.2011 v požadovanej sadzbe 9 % ročne od 24.11.2011. Ohľadom náhrady trov okresný súd vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, a to v časti, ktorou prvostupňový súd žalobu zamietol. Žalobca odvolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedených v ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, keďže nevykonan navrhnuté dôkazy a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca konštatoval, že pri poskytovaní LSPP právne predpisy ukladajú povinnosť vykonávať zdravotnú službu súkromným subjektom pod hrozbou sankcie, a to v ambulancii prevádzkovateľa LSPP, ktorý je rovnako osobou súkromného práva, pričom túto službu sú fyzické osoby - lekári povinní vykonávať bez ohľadu na ich práva a nároky podľa pracovno-právnych predpisov, po odpracovaní pracovnej doby, počas dní pracovného pokoja a sviatkov a zároveň právny predpis neurčil výšku odmeny za poskytovanú LSPP. Žalobca ako podnikateľ je tak povinný realizovať službu a vytvárať zisk prevádzkovateľovi ambulancie bez dohodnutej odmeny za takýto výkon. Jednostranné určenie odmeny zo strany prevádzkovateľa ambulancie, ktorému okresný súd poskytol ochranu, je nielen zásahom do zmluvnej slobody, ale aj výkonom práv, ktorý je v rozpore s poctivým obchodným stykom.

9. Žalobca namietol, že žalobou sa domáhal rozhodnutia o splnení peňažnej povinnosti, čo podporil popisom skutkového stavu, ktorý v zásade medzi účastníkmi nebol sporný, a bolo povinnosťou okresného súdu, aby vec právne kvalifikoval. Okresný súd uzavrel, že žalobca má nárok na peňažné

plnenie vo výške 1.097,16 Eur od žalovaného, avšak pochybil, keď uzavrel, že tento nárok zanikol pripísaním na účet žalobcu. Ak mal okresný súd za to, že vrátením odmeny na účet žalovaného vznikol „iný“ nárok než nárok z titulu plnenia zo vzťahu sui generis, mal zrejme na mysli bezdôvodné obohatenie a podľa žalobcu bol povinný mu tento nárok z tohto titulu priznať, nakoľko žalobca sa domáhal peňažného plnenia a právna kvalifikácia titulu pre jeho priznanie bola, v súlade so zásadou iura novit curia, úlohou súdu. Žalovaný tak bol povinný, či už z titulu plnenia podľa vzťahu sui generis alebo z titulu vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi najmenej sumu 1.097,16 Eur, čo potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/67/2011. Okresný súd mal preto vyhovieť žalobe minimálne v časti 1.097,16 Eur.

10. K otázke určenia obvyklej ceny za poskytovanie LSPP žalobca konštatoval, že ako podnikateľský subjekt nemal záujem vstúpiť do zmluvného vzťahu so žalovaným z dôvodu, že žalovaným ponúkané plnenie nepredstavovalo ekvivalent k plneniu, ktoré by žalobca bol povinný pre žalovaného poskytovať. Cenu obvyklú by bolo možné považovať za primeranú cenu len v prípade, ak by bola určená dopytom a ponukou tak, ako je to v bežnom a poctivom obchodnom styku. Vzťah prevádzkovateľov a poskytovateľov LSPP sa však neriadi dopytom a ponukou, ale výlučne „diktátom“ prevádzkovateľa ambulancie LSPP a poskytovateľ má možnosť buď tento diktát prijať a mať istotu aspoň minimálnych financií, alebo poskytovať zdravotnú starostlivosť bez odmeny a o odmene sa súdiť. Okresný súd konštatoval, že odmena, ktorú žalovaný žalobcovi vyplácal, je obvyklou a primeranou, nakoľko prevádzkovatelia ambulancií LSPP v Trenčíne a Nitre poskytujú menšie, resp. väčšie odmeny, čím cena určená žalovaným predstavuje akceptovateľný priemer. Okresný súd poskytol ochranu výkonu práva žalovaného, čo je v rozpore s poctivým obchodným stykom. Podľa žalobcu je určenie obvyklej a primeranej ceny možné len na základe skúmania konkrétnych zložiek príjmov a výdavkov žalovaného, nakoľko každá spádová oblasť je unikátna a primeraná cena vždy závisí od množstva rozdielnych faktorov. Okresný súd uzavrel, že podstatnou pre určenie ceny nie sú úkony lekára, ktoré vykoná, ani príjmy, ktoré týmito úkonmi vytvorí, ani ostatné príjmy prevádzkovateľa ambulancie LSPP a ani jeho náklady, ale len cena, ktorú žalovaný jednostranne určil. Žalobca žalobou uplatnil primeranú cenu stanovenú ako percentuálnu časť zo všetkých zdravotných (bodovaných) výkonov, ktoré v deň výkonu služby v LSPP poskytol v mene a na účet žalovaného. Počas 7-hodinovej služby v LSPP dňa 15.01.2011 žalobca vytvoril príjem spolu 440,61 Eur za 7-hodinovú službu, ohľadom ktorej okresný súd konštatoval obvyklú odmenu vo výške 51,50 Eur. Okresný súd pritom v tejto súvislosti nevykonal žalobcom navrhované dôkazy, ktoré boli spôsobilé určiť presnú výšku príjmov žalovaného (dopyt na zdravotné poisťovne) a výšku nákladov žalovaného (dopyt na účtovníctvo žalovaného), a tým posúdiť primeranosť ceny, ktorú žalobca voči žalovanému uplatnil. Súkromno-právna povaha vzťahu medzi účastníkmi ako podnikateľmi určuje, aby cena obsahovala tie zložky, z ktorých sa obvykle v obchodno-právnych a ekonomických vzťahoch cena skladá. Týmto zložkami ceny sú ekonomicky oprávnené náklady a primeraný zisk. Z navrhovaných dôkazov by bolo možné presne určiť všetky zložky príjmov a nákladov žalovaného, napríklad pri uskutočnení 7-hodinovej služby LSPP dňa 15.01.2011. Nevykonaním týchto dôkazov okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, ktorý následne nesprávne právne posúdil, jeho závery sú nesprávne a arbitrárne. Vzájomné plnenia účastníkov neboli ekvivalentné, ale boli v hrubom nepomere. Dňa 15.01.2011 žalobca svojim plnením vytvoril v prospech žalovaného príjem vo výške cca 440,61 Eur, pričom jeho odhadované náklady predstavujú:

- 51,50 Eur ako odmenu žalobcu za služby lekára,
- 35 Eur ako odhadovanú odmenu zdravotnej sestry,
- 8 Eur ako náklady na prenájom priestorov a energie podľa nájomnej zmluvy a
- 132 Eur ako odhadované náklady na materiál. Odhadovaný zisk preto predstavuje 226,50 Eur, čiže 48%. Tým sú podľa žalobcu vzájomné plnenia účastníkov v hrubom nepomere. Žalobca bol nosným atribútom pri zabezpečení príjmu žalovaného a výlučne žalobca znášal zodpovednosť v súvislosti s poskytovanými úkonmi zdravotnej starostlivosti, znášal všetky náklady v súvislosti so zabezpečením účasti lekára (mzda, odmena za nadčas, doprava, ošatenie, stravovanie, atď.), pričom žalobca má rovnako právo na primeraný zisk pri výkone podnikateľskej činnosti. Žalobca konštatoval, že okresný súd na tieto skutočnosti neprihliadal a poskytol žalovanému ochranu tým, že za cenu obvyklú považoval cenu jednostranne určenú žalovaným. Okresný súd mal zabezpečiť a vykonať žalobcom navrhované dôkazy a cenu obvyklú určiť ako cenu primeranú, ktorá predstavuje ekvivalentné plnenie účastníkov sporu. Žalobca tak žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

11. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom právnej zástupkyne uviedol, že charakteristiku vzťahu žalobca - žalovaný ako je táto uvedená v odvolaní, nerozporuje, avšak uvádza,

že prípadná zmena tohto vzťahu je úlohou pre zákonodarcu a nie pre súd. Okresný súd uplatnený nárok žalobcu posúdil v rámci platnej legislatívy s odôvodnením použitých právnych predpisov a s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu činnosť v obdobných právnych veciach. Rozsudok vychádzal z obvyklej ceny pri poskytovaní služieb LSPP v SR a okresný súd podrobne odôvodnil, z čoho vychádzal. Okresný súd zistil a porovnával obvyklé odmeny porovnateľných poskytovateľov LSPP na Slovensku a zistil, že odmena podľa návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010 je vyššia ako v Trenčíne a zároveň nižšia ako odmena v Nitre. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že prvostupňový súd mal priznať nárok aspoň na zaplatenie sumy 1.097,16 Eur. Žalovaný platby, ktoré prináležali žalobcovi z titulu vykonaných služieb, zaplatil na jeho účet riadne a včas s výnimkou sumy 13,93 Eur, ktorú spolu s úrokmi zaplatil žalovaný žalobcovi na účet po doručení rozsudku dňa 17.02.2016. Žalobca platby žalovanému vracal späť na účet z dôvodu, že so žalovaným neuzatvoril zmluvu a zároveň žalovanému zasielal „svoje“ faktúry, v ktorých účtoval sumy, ktoré sám považoval za primeranú odmenu. Žalovaný ohľadom použitého variabilného symbolu uviedol, že faktúry žalobcu nepovažoval za správne, posielal ich žalobcovi späť a odmeny platené žalobcovi rozlišoval podľa svojho účtovníctva variabilným symbolom, ktorý si sám určil. Okresný súd tak rozhodol správne, keďže záväzok žalovaného zanikol splnením podľa ust. § 324 ods. 1 a ust. § 339 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Žalobca sa v konaní ani plnenia vo výške 1.097,16 Eur nedomáhal a žalobu vymedzil nárokom z faktúr, ktoré uviedol v rozšírenom návrhu a ktorými sám určoval odmeny za výkon LSPP. Žalovaný považuje nároky do sumy 1.097,16 Eur, uplatňované žalobcom v odvolacom konaní zrejme z titulu bezdôvodného obohatenia, za premlčané v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote a vznáša námietku premlčania na všetky nároky žalobcu splatné pred dňom 15.03.2012. Žalobca pri „spravodlivých výpočtoch“ odmien u žalovaného pre lekárov opomenul skutočnosť, že v LSPP žalovaného slúži vždy od 22.00 hod. do 7.00 hod. jeden lekár, avšak od 15,30 hod. do 22,00 hod. vždy dvaja lekári, takisto dvaja lekári slúžia v sobotu, v nedeľu a vo sviatok. Žalobca tiež opomenul skutočnosť, že z platieb VÚC na poskytovanie LSPP žalovaný okrem odmien lekárom hradí tiež mzdy a odvody zdravotných sestier, nájomné, služby spojené s nájomným (voda, elektrina, kúrenie), poruchy, opravy, telefón, zdravotný a čistiaci materiál, oblečenie a obuv zdravotnému personálu a pod. Žalovaný na výzvu uviedol, že z priemernej sumy od VÚC 14.524,99 Eur mesačne tvoria 85% náklady. K argumentácii žalobcu žalovaný poukázal na závery uznesenia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 329/2012 zo dňa 21.06.2012, podľa ktorého poskytovanie LSPP je dané zo zákona a vykonáva sa vo verejnom záujme, ktorého cieľom je poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Účelom LSPP je zabezpečiť fungovanie a výkon LSPP a nie fungovanie trhového hospodárstva a hospodárskej súťaže. Žalovaný tak žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako zákonný a dôvodný a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

12. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti výroku, ktorým okresný súd v ostatnej časti žalobný návrh zamietol, zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil v tejto časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

13. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že aj keď odvolacie konanie začalo podaním odvolania zo dňa 29.02.2016 (č.l. 274 spisu), krajský súd v odvolacom konaní bol povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

14. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s ust. § 380 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

15. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav, keďže nevykonával žalobcom navrhované dôkazy a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto námietky žalobca uplatnil vo vzťahu k otázke určenia odmeny, ktorá žalobcovi patrí za poskytovanú LSPP, a vo vzťahu k otázke posúdenia nároku na zaplatenie sumy 1.097,16 Eur, ktorú žalobca po jej prijatí na svoj účet žalovanému vrátil. Vo vzťahu k namietanému záveru okresného súdu ohľadom určenia primeranej odmeny za poskytovanú LSPP žalobca namietol tiež nevykonanie ním navrhovaných dôkazov okresným súdom.

16. Krajský súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel ohľadom právneho vzťahu medzi stranami sporu k obdobnému záveru ako súd prvej inštancie, a síce, že medzi stranami sporu sa jedná o osobitný právny vzťah sui generis. Medzi sporovými stranami nedošlo k uzatvoreniu zmluvy, ktorá by upravovala ich vzťahy pri poskytovaní LSPP žalobcom v priestoroch ambulancie žalovaného ani na základe návrhu žalovaného, ktorý žalobca neakceptoval, a rovnako z vykonaných dôkazov nemožno dospieť k záveru, že by došlo k akceptácii protinávrhu žalobcu žalovaným. S ohľadom na skutočnosť, že obidvom stranám zmluvného vzťahu bol známy rozsah ich práv a povinností, ktoré účastníci počas existencie tohto vzťahu aj vzájomne plnili, krajský súd v zhode s okresným súdom konštatuje vznik nepomenovanej zmluvy v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Účastníkom tohto zmluvného vzťahu bolo zrejme, že daný vzťah je dojednaný ako vzťah odplatný, avšak k dohode o výške odplaty - odmeny za poskytovanú LSPP medzi nimi nedošlo. V podrobnostiach ohľadom vzniku zmluvného vzťahu medzi stranami sporu krajský súd odkazuje na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu.

17. Žalobca ohľadom odmeny za ním poskytované služby LSPP, ktorú mu má žalovaný platiť, žiadal jej určenie vo výške zodpovedajúcej primeranému zisku patriacemu žalobcovi so zohľadnením príjmov a nákladov žalovaného spojených s prevádzkou ambulancie LSPP. V súvislosti s určením odmeny za poskytované služby LSPP krajský súd uvádza, že neexistuje právna norma, ktorá by tento vzťah upravovala, a preto je úlohou súdu určiť spravodlivý spôsob vyporiadania vzťahu medzi stranami súdneho sporu tak, aby im nebol odmietnutý prístup k spravodlivosti. Krajský súd je pritom názoru, že v prípade poskytovania služieb LSPP sa jedná o osobitný právny vzťah, čo konštatoval aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 113/2011, v zmysle ktorého„služby LSPP poskytovatelia zdravotnej starostlivosti nevykonávajú pre účely dosiahnutia zisku, ale pre účely splnenia zákonnej povinnosti upravenej zákonnými ustanoveniami“. Ústavný súd zároveň v tomto rozhodnutí dovodil, že dôvodom odlišného právneho postavenia poskytovateľov zdravotnej starostlivosti voči poskytovateľom prevádzkujúcim ambulancie LSPP je plnenie zákonnej povinnosti, ktorá sleduje legitímny cieľ a ktorú s ohľadom na jej charakter nemožno považovať za neprimeranú. Podľa názoru krajského súdu tak s prihliadnutím na verejný záujem, ktorého cieľom je poskytovanie zdravotnej starostlivosti a ochrana zdravia podľa čl. 40 Ústavy SR, nie je možné daný právny vzťah posudzovať ako bežný obchodno-právny vzťah medzi dvoma podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Preto ani kritériá pre poskytovanie odmeny za výkon činnosti žalobcu pre žalovaného pri poskytovaní služieb LSPP nie je možné hodnotiť výlučne podľa kritérií zohľadňujúcich právo žalobcu ako podnikateľského subjektu na primeraný zisk za služby poskytované žalovanému. Krajský súd sa potom stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri výpočte odmeny, ktorá patrí žalobcovi od žalovaného za poskytované služby LSPP, vychádzal z porovnania odmien vyplácaných poskytovateľom LSPP v obdobne veľkých spádových oblastiach poskytovania služieb LSPP. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 329/2012, v ktorom ústavný súd posudzoval závery všeobecných súdov ohľadom ustálenia odmeny za služby poskytované pri výkone LSPP, kedy všeobecné súdy vychádzali z určenia obvyklej odmeny zistenej porovnaním odmien poskytovaných viacerými poskytovateľmi LSPP a obdobne vyhodnotili vzťah pri poskytovaní služieb LSPP ako osobitný vzťah sui generis. Všeobecné súdy pritom vychádzali z účelu lekárskej služby prvej pomoci, spätého s verejným záujmom, ktorým je ochrana zdravia, a nestotožnili sa s návrhom na nariadenie znaleckého dokazovania, na základe ktorého by takzvaná spravodlivá odmena bola stanovená ako rozdiel medzi príjmom zo služieb vykonaných poskytovateľom LSPP a vyčíslených ekonomicky opodstatnených nákladov na prevádzkovanie LSPP. V uvedenom uznesení ústavný súd nezistil dôvodnosť ústavnej sťažnosti so záverom, že rozhodnutia všeobecných súdov nemožno považovať ani za arbitrárne. Okresný súd tak postupoval vecne správne, pokiaľ aj s odkazom na uvedené rozhodnutia ústavného súdu určil odmenu prislúchajúcu žalobcovi odkazom na odmenu uvedenú v návrhu Zmluvy o vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci zo dňa 26.11.2010 a konštatoval jej porovnateľnosť s odmenou, ktorá by žalobcovi prináležala v prípade prevádzkovania ambulancie LSPP v iných porovnateľných spádových oblastiach. Krajský súd preto v zhode so súdom prvej inštancie rovnako považuje za spravodlivú odmenu žalobcu za výkon LSPP určenú v návrhu zmluvy zo dňa 26.11.2010.

18. S prihliadnutím na uvedené neobstojí námietka žalobcu ohľadom nevykonania ním navrhovaných dôkazov súdom prvej inštancie. Pokiaľ okresný súd vecne správne ustálil primeranú odmenu patriacu žalobcovi ako odmenu určenú vo výške zhodnej s návrhom zmluvy zo dňa 26.11.2010, nebolo dôvodné, aby vykonával dokazovanie navrhované žalobcom porovnaním nákladov a príjmov žalovaného z prevádzkovania ambulancie LSPP a následným určením primeraného zisku patriaceho

žalobcovi. Krajský súd pritom ohľadom nevykonania dôkazov súdom prvej inštancie odkazuje na ustálenú judikatúru súdov SR, napr. rozhodnutie R č. 37/1993, podľa ktorého „...nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“. Tiež podľa rozhodnutia R č. 125/1999 „...ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 237 písm. f) O.s.p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu z nich vylúčení“.

19. Okresný súd preto dospel k vecne správne záveru, ak s prihliadnutím na výšku odmeny podľa návrhu Zmluvy o vykonávaní lekárskej služby prvej pomoci zo dňa 26.11.2010 konštatoval celkovú výšku spravodlivej odmeny žalobcu za výkon LSPP za rozhodné obdobie v sume 1.097,16 Eur.

20. Žalobca v podanom odvolaní namietol aj záver okresného súdu, ktorý podľa názoru žalobcu neprihliadol na právnu kvalifikáciu uplatneného nároku, keď síce konštatoval dôvodnosť nároku žalobcu na peňažné plnenie vo výške 1.097,16 Eur od žalovaného, ale uzavrel, že tento nárok zanikol jeho zaplatením na účet žalobcu, čím mal následne medzi stranami sporu vzniknúť iný právny vzťah. V súvislosti s touto námietkou žalobcu považuje krajský súd za potrebné citovať relevantnú právnu úpravu.

21. Podľa ust. § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

22. Podľa ust. § 329 Obchodného zákonníka veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie záväzku, pokiaľ čiastočné plnenie neodporuje povahe záväzku alebo hospodárskemu účelu sledovanému veriteľom pri uzavretí zmluvy, ak tento účel je v zmluve vyjadrený alebo v čase uzavretia zmluvy dlžníkovi známy.

23. Okresný súd, s prihliadnutím na povinnosť veriteľa podľa ust. § 329 Obchodného zákonníka prijať aj čiastočné plnenie, konštatoval v súlade s ust. § 324 ods. 1 a ust. § 339 Obchodného zákonníka zánik peňažného záväzku žalovaného splnením - pripísaním sumy 1.083,23 Eur na účet veriteľa (žalobcu). S takýmto právnym posúdením veci okresným súdom sa krajský súd nestotožnil. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

24. V danom prípade napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo zo záveru, že plnenia poskytnuté žalovaným na účet žalobcu mali za následok čiastočný zánik nároku uplatneného žalobcom v súdnom konaní, a to jeho splnením. Splnenie vo všeobecnosti možno charakterizovať ako poskytnutie plnenia dlžníkom veriteľovi s úmyslom splniť povinnosť, ktorá zodpovedá obsahu záväzkovo-právneho vzťahu dlžníka s veriteľom. Pre zánik záväzku splnením ustanovenie § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka vyžaduje, aby sa veriteľovi záväzok splnil včas a riadne. Vyhodnotiť, či peňažným plnením poskytnutým žalovaným na účet žalobcu došlo k zániku nároku žalobcu, ktorý je predmetom súdneho konania, je tak možné výlučne po posúdení otázky, aký záväzok čo do jeho druhu a výšky mal žalovaný voči žalobcovi. Zákonná požiadavka splniť záväzok riadne predstavuje požiadavku, aby plnenie vykonané dlžníkom zodpovedalo obsahu a rozsahu jeho záväzku voči veriteľovi. Obsahom záväzkového vzťahu sú práva a povinnosti jeho účastníkov, ktorí sú povinní plniť to, čo je predmetom ich záväzku. Predmet plnenia pritom musí byť vymedzený čo do jeho obsahu, akosti a množstva. Aby bolo možné posúdiť, či sa zo strany dlžníka jedná o plnenie jeho konkrétneho záväzku voči veriteľovi, je nevyhnutné, aby tento záväzok bol vymedzený jednoznačným, nezameniteľným spôsobom tak, aby bolo možné konštatovať, že poskytnutým plnením plní dlžník práve daný a nie iný záväzok. Tieto všeobecné východiská je potrebné aplikovať aj vo vzťahu k ust. § 329 Obchodného zákonníka za účelom zodpovedania otázky, či vyplatením finančných čiastok žalovaným na účet žalobcu došlo k čiastočnému plneniu práve toho záväzku, ktorý okresný súd vo svojom rozhodnutí ustálil ako záväzok na poskytnutie peňažného plnenia v celkovej výške 1.097,16 Eur. Na to, aby bolo možné konštatovať, že poskytnutým finančným plnením dlžník čiastočne plnil svoj záväzok, je nevyhnutné, aby bolo ustálené záväzok akého druhu a v akej výške má dlžník voči veriteľovi. Bez ustálenia výšky peňažného záväzku, podľa názoru krajského súdu, nie je možné konštatovať, že by akékoľvek peňažné plnenie poskytnuté dlžníkom veriteľovi bolo čiastočným plnením záväzku, ktorého výška je medzi účastníkmi záväzkovo-právneho

vzťahu sporná. O čiastočné plnenie môže ísť len v prípade, ak si je dlžník vedomý celkovej výšky svojho záväzku voči veriteľovi, pričom vedome poskytuje len plnenie zodpovedajúce časti predmetu plnenia, teda časti jeho záväzku voči veriteľovi. V prípade, ak medzi účastníkmi záväzkovo-právneho vzťahu existuje spornosť vo vzťahu k otázke určenia výšky záväzku, ktorý má dlžník voči veriteľovi, tak poskytnuté plnenie dlžníka nie je možné bez ďalšieho automaticky považovať za čiastočné plnenie záväzku, ktorého výška v čase plnenia nebola jednoznačne daná.

25. Aplikáciou uvedených záverov na prejednávánú právnu veci dospel krajský súd k inému právnemu záveru, než súd prvej inštancie. Za situácie, kedy medzi stranami sporu bolo nepochybné, že vzťah, ktorý medzi nimi vznikol, je vzťahom odplatným, avšak výška odplaty v podobe odmeny za vykonávanú činnosť LSPP, ktorú mal žalovaný zaplatiť žalobcovi, bola medzi nimi sporná, nie je možné dospieť k záveru, že plnenia, ktoré žalovaný vyplácal na účet žalobcu, boli čiastočnými plneniami záväzku, ktorého výška bola ustálená až rozhodnutím súdu. Záveru o posúdení finančného plnenia žalovaného v prospech účtu žalobcu ako čiastočného plnenia práve tohto záväzku podľa názoru odvolacieho súdu bráni aj skutočnosť zistená z vykonaného dokazovania, a síce odlišné označovanie platieb vykonaných zo strany žalovaného variabilným symbolom, ktorý bol odlišný od čísla faktúr vystavovaných žalobcom. Za situácie, kedy žalobca voči žalovanému vystavenými faktúrami uplatnil ďaleko vyšší nárok na zaplatenie odmeny za vykonávanú činnosť LSPP, než bola odmena, ktorú bol žalovaný ochotný zaplatiť, nie je možné zodpovedať otázku, aký záväzok mal byť poskytnutým plnením žalovaného označeným variabilným symbolom, ktorý žalovaný jednostranne určil podľa kalendárneho mesiaca a roku poskytovanej činnosti, splnený. Splnenie záväzku je jednostranným právnym úkonom dlžníka a v prípade, ak sa zo strany dlžníka má jednať o čiastočné plnenie záväzku, musí dlžník takéto plnenie zodpovedajúce len časti jeho záväzku voči veriteľovi poskytnúť vedome. V prejednanom prípade však žalovaný ako dlžník platby vyplácané žalobcovi na jeho účet nepovažoval za čiastočné plnenie svojho záväzku voči žalobcovi, ale každú takúto platbu považoval za úplné splnenie svojho záväzku za daný kalendárny mesiac vykonávania činnosti LSPP. Za situácie, kedy výška záväzku žalovaného voči žalobcovi za poskytovanú činnosť LSPP bola sporná, tak podľa názoru krajského súdu vykonané platby žalovaného nie je možné považovať za čiastočné plnenie tohto medzi stranami sporu sporného záväzku.

26. Na základe uvedeného je krajský súd názoru, že vykonanými úhradami zo strany žalovaného v prospech účtu žalobcu nedošlo k čiastočnému plneniu záväzku, ktorý mal žalovaný voči žalobcovi v súvislosti s úhradou odmeny za činnosť LSPP. Žalobca preto nebol povinný uvedené platby, ktorých identifikácia nezodpovedala fakturácii žalobcu a ktorých výška zároveň nezodpovedala výške nároku uplatneného žalobcom voči žalovanému, prijať a bolo dôvodné z jeho strany tieto platby žalovanému vrátiť. Týmito platbami záväzok žalovaného, ktorý je predmetom sporu, nezanikol a vrátením týchto platieb žalobcom späť na účet žalovaného nedošlo medzi stranami sporu ku vzniku iného záväzkovo-právneho vzťahu. Krajský súd sa tak nestotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom a s jeho záverom, že pripísaním platieb vo výške 1.083,23 Eur vykonaných žalovaným na účet žalobcu došlo k splneniu záväzku žalovaného v tejto výške. Ak z tohto dôvodu uplatnený nárok žalobcu okresný súd v zostávajúcej časti zamietol, bolo namieste v tejto časti pristúpiť krajským súdom k zrušeniu rozsudku okresného súdu a k vráteniu veci okresnému súdu na nové rozhodnutie.

27. S ohľadom na vyslovený záver krajského súdu, v zmysle ktorého vrátením platieb žalobcom žalovanému medzi sporovými stranami nedošlo ku vzniku nového záväzkovo-právneho vzťahu, nie je potrebné krajským súdom vyjadrovať sa k námietke žalobcu v podanom odvolaní, v zmysle ktorej mal okresný súd po vrátení platieb právny vzťah medzi sporovými stranami posúdiť podľa relevantných ustanovení upravujúcich otázku vydania bezdôvodného obohatenia.

28. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie bude opätovne zaoberať uplatneným nárokom žalobcu s prihliadnutím na právne záväzný názor odvolacieho súdu vo vzťahu k platbám vykonaným žalovaným v prospech účtu žalobcu vo výške 1.083,23 Eur. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, bude okresný súd vychádzať zo záverov krajského súdu.

29. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

30. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.